

S hlediska zmatku č. 9 b) § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že jednání stěžovatelů přestalo být trestné, poněvadž členům správní rady byla udělena absolutoria, která jsou dosud v platnosti; ani tato námitka není opodstatněna. Trestný čin byl totiž spáchán a dokonán stěžovateli svémocnou disposicí s penězi. Bezrestnost zločinu zpronevěry může nastati jen za předpokladů §§ 187 a 188 tr. z. (srovnej též § 33 tr. z.), nehledě k možnému promlčení tohoto zločinu a k možné snad abolicí.

Stěžovatelé netvrdili a z rozsudkových důvodů neplyne, že by předpoklady zákonných ustanovení §§ 187 a 188 tr. z. byly v souzeném případě splněny, obzvláště nemohou se stěžovatelé odvolávat na t. zv. absolutoria valných hromad, poněvadž je podle skutkových zjištění rozsudkových udělovaly valné hromady, které nebyly informovány o pravém stavu věci, a před nimiž naopak stěžovatelé nesprávným uváděním různých titulů svoje svémocné dispoice ukrývali; z téhož důvodu nelze v absolutoriích valných hromad spatřovati dodatečné přiřknutí odměn členům správní rady podle § 34 stanov. Vědomí stěžovatelů o neinformovanosti valných hromad při udílení absolutorií nepřipouštělo proto ani, aby stěžovatelé pro futuro mohli z absolutorií již udělených vyvozovati pro sebe něco po stránce subjektivní.

Nalézací soud skutkový stav bezvadně zjištěný správně podřadil pod skutkovou podstatu zločinu zpronevěry. V důsledku toho jest odňata půda vývodům, jimiž zmáteční stížnost s hlediska č. 10 § 281 tr. ř. namítá, že činy stěžovatelů, nebyl-li vůbec vynesena rozsudek zprošťující, měly být podřaděny nanejvýš skutkové podstatě zločinu podvodu nebo podílnictví na podvodu nebo zpronevěře.

Čís. 5923.

Je porušením zákona v ustanovení § 12, odst. 2 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n., ustanovil-li soud mládeže předem dobu trvání ochranné výchovy odsouzeného mladistvého.

O době trvání ochranné výchovy rozhoduje podle § 63, odst. 5 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n. dozorčí rada, jde-li o ochrannou výchovu ústavní, a poručenský soud, jde-li o ochrannou výchovu rodinnou.

(Rozh. ze dne 11. června 1937, Zm II 262/37.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmáteční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení okresního soudu ve V. ze dne 13. října 1936 právem: Usnesením okresního soudu ve V. ze dne 13. října 1936, pokud jím bylo vysloveno, že ústavní ochranná výchova mladistvého odsouzeného A. potrvá až do dokonání 18. roku jeho věku, t. j. do 20. března 1938, byl porušen zákon v ustanovení § 12, odst. 2 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n. a výrok tento o trvání ústavní ochranné výchovy se zrušuje.

D ů v o d y :

Rozsudkem okresního soudu ve V. ze dne 13. října 1936 byl mladistvý A., narozený dne 18. března 1920, uznán vinným proviněním krádeže podle § 3 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n. a § 460 tr. z. a od-

souzen k trestu zavření v trvání 14 dnů nepodmíněně. Zároveň nařídil soud usnesením z téhož dne podle § 12, odst. 1 zákona čis. 48/1931 Sb. z. a n. ústavní ochrannou výchovu mladistvého odsouzeného A. s tím, že tato ochranná výchova potrvá až do (dokonaného) 18. roku jeho věku, t. j. do 20. března 1938. Tento rozsudek nabył právní moci, ježto proti němu nebyly vzneseny opravné prostředky, a mladistvý A. byl dopraven do ústavu pro mladistvé provinilce, kde 30. ledna 1937 v 15 hodin 30 minut po odpykání trestu započal výkon ústavní ochranné výchovy.

Usnesením okresního soudu ve V. ze dne 13. října 1936, pokud jím bylo vysloveno, že ústavní ochranná výchova mladistvého odsouzeného A. potrvá až do dokonaného 18. roku jeho věku, to jest do 20. (správně 18.) března 1938, byl porušen zákon v ustanovení § 12, odst. 2 zákona čis. 48/1931 Sb. z. a n. Toto zákonné ustanovení stanoví totiž imperativně, že ochranná výchova potrvá, pokud toho vyžaduje její účel, nejdéle však do dokonaného dvacátého prvního roku věku. Zákon vymezuje pouze nejzazší mez trvání ochranné výchovy, jinak stanoví jako měřítko pro její trvání dosažení účelu, k němuž směřuje, to je napravení mladistvého. Proto nelze dobu trvání ochranné výchovy předem stanovit, poněvadž nelze odhadnouti, kdy bude dosaženo jejího účelu. To se pozná teprve při skutečném provádění ochranné výchovy v rodině nebo v ústavě. Soud mládeže, odsuzující mladistvého provinilce, posoudí pouze, zda v daném případě je vůbec zapotřebí ochranné výchovy, nemůže však posouditi, jak dlouho bude jí zapotřebí k napravení mladistvého. Musí se proto obmeziti na pouhé nařízení ochranné výchovy s tím, že tato výchova potrvá pokud toho vyžaduje její účel, nejdéle však do dokonaného dvacátého prvního roku věku. To plyne jasně jak ze znění § 12, odst. 2 zákona čis. 48/1931 Sb. z. a n., tak z odůvodnění vládního návrhu tohoto zákona, kde se výslovně praví, že ochranný dozor a ochranná výchova jsou neurčitého trvání a potrvají tak dlouho, dokud to vyžaduje jejich účel, totiž polepšení mladistvého, nejdéle však do 21. roku. O skutečné době trvání ochranné výchovy, totiž o propuštění mladistvého z ochranné výchovy rozhoduje pak podle § 63, odst. 5 zákona čis. 48/1931 Sb. z. a n. dozorčí rada, jde-li o ochrannou výchovu ústavní, a poručenský soud, jde-li o ochrannou výchovu rodinnou. Těmto orgánům přísluší sledovati výkon ochranné výchovy a její účinky a posouditi, zda účelu ochranné výchovy bylo již dosaženo či nikoli. Při tom propuštění z ochranné výchovy může se státi také podmíněně na přiměřenou dobu zkušebnou (§ 63, odst. 6 zákona čis. 48/1931 Sb. z. a n.). Tato ustanovení byla by bezúčinná, kdyby soud mohl sám stanovit dobu trvání ochranné výchovy. Stanoviti předem dobu trvání ochranné výchovy odporovalo by duchu a účelu instituce ochranné výchovy, ježto stanovení příliš krátké lhůty by mělo za následek, že by mladistvý musel býti z ochranné výchovy propuštěn, ač účelu jejího nebylo dosud dosaženo (což by bylo v neprospěch mladistvého, jak plyne z ustanovení § 51, odst. 3 zák. čis. 48/1931 Sb. z. a n.), stanovení pak příliš dlouhé lhůty, že mladistvý by byl ochrannou výchovou omezen v užívání své plné osobní svobody, ač by účelu ochranné výchovy, totiž napravení mladistvého, bylo již dosaženo, a že by nemohlo býti ani přikročeno k podmíněnému propuštění z ochranné výchovy, což

vše by bylo v neprospěch mladistvého. Jestliže tedy okresní soud ve V., nařizuje ústavní ochrannou výchovu mladistvého A., sám stanovil dobu jejího trvání do dokonání 18. roku jeho věku, porušil tím zákon v ustanovení § 12, odst. 2 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n., a to v každém případě v neprospěch mladistvého odsouzenec.

Při zrušení uvedeného nesprávného výroku nebylo třeba uznati, že ústavní ochranná výchova mladistvého odsouzenec potrvá pokud toho vyžaduje její účel, nejdéle však do dokonání 21. roku jeho věku, neboť toto zákonné ustanovení je pouhou směrnicí, již se má řídití dozorcí rada při rozhodování podle § 63, odst. 5 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n. a není třeba je pojmouti do rozsudkového výroku.

Čís. 5924.

Pro povahu tiskopisu podle § 4 tisk. zákona čís. 6/1863 ř. z. nerozhoduje, zda spis, pokud nebyl vytištěn tiskařským lisem, byl zhotoven mechanickým způsobem, nýbrž zda byl takto rozmnožen jako plod literatury a umění; byl-li psacím strojem zhotoven jediný leták, nejde o tiskopis ve smyslu zákona a nevzchází pro jeho zhotovitele a rozšiřovatele povinnosti, uložené druhou částkou tiskového zákona čís. 6/1863 ř. z. k zachování pořádku ve věcech tiskových.

(Rozh. ze dne 12. června 1937, Zm I 491/37.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu v Ch. ze dne 30. července 1936, takto právem: Rozsudkem okresního soudu v Ch. ze dne 30. července 1936, jímž byl obžalovaný A. uznán vinným přestupkem podle §§ 9 a 17 tisk. zák., § 5 tr. z. a § 23 tisk. zák., a odsouzen podle § 9 tisk. zák. za použití § 260 b) tr. z. se zřetelem na § 267 tr. z. k peněžitě pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 48 hodin, zostřeného a doplněného postem, a podle § 389 tr. ř. k náhradě útrat trestního řízení nepodmíněně, byl porušen zákon v ustanoveních §§ 9, 17 a 23 tisk. zák. a čl. IV uvoz. zák. k tr. zákonu; uvedený rozsudek se jako zmatečný podle § 281, čís. 9 písm. a) a § 468, čís. 3 tr. ř. zrušuje a obžalovaný A. se podle § 259, čís. 2 tr. ř. osvobozuje od obžaloby z přestupků podle §§ 9 a 17 tisk. zák. a § 5 tr. z. a § 23 tisk. zák., jichž se prý dopustil tím, že v únoru 1935 v D. 1. jako tiskař neperiodického tiskopisu, letáku s nadpisem »Arbeitslosen«, neuvedl na něm jméno tiskaře a nakladatele a takto nedbal předpisu § 9 tisk. zák., 2. jako tiskař téhož tiskopisu, který nespadá pod výjimku § 9 tisk. zák., nedbal nařízení § 17 tisk. zák., ukládajícího jemu odevzdati alespoň 24 hodin před rozesláním tiskopisu jeden exemplář úřadu bezpečnosti místa, kde spis se vydává, 3. radou a poutčením nastrojil a podnět dal k tomu, že zmíněný tiskopis byl bez povolení úřadu bezpečnosti vyvěšen na veřejném místě.